

Henk
& Ingrid
de comedy

Aflevering 1 t/m 4

Henk & Ingrid de comedy

Aflevering 1 tot en met 4

HvdH

UITGEVERIJ
VOGELVRIJ

Colofon

Eerste uitgave: februari 2023

Auteur: Haye van der Heyden

Uitgeverij Vogelvrij

Redactie: Janke Scharff

Correctie: Janke Scharff

Omslagontwerp: Jesse Jeroen Unlimited

Opmaak: Bob Broeze, Kingfisher Design

ISBN E-boek: 978-90-8334-904-6

ISBN Paperback: 978-90-8334-903-9

© 2023 Uitgeverij Vogelvrij. Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of op enig andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de rechthebbende(n).

© 2023 Uitgeverij Vogelvrij. All rights reserved. No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted, in any form or by any means, electronic, mechanical, photocopying, recording, or otherwise, without the prior permission in writing from the proprietor(s).

Henk & Ingrid de comedy

Aflevering 1 tot en met 4

HvdH

UITGEVERIJ
VOGELVRIJ

Henk & Ingrid de comedy

Aflevering 1

Nieuwe bureu

Wat een wereld is dit!

*(What a Wonderful World van Bob Thiele – als
George Douglas – en George David Weiss)*

Ik zie wild gefeest en stil verdriet
Twee witte duiven in oorlogsgebied
En ik denk bij mezelf: wat een wereld is dit!
Ik zie bomen geplant en bossen verpest
Een prachtige bloem op stinkende mest
En ik denk bij mezelf: wat een wereld is dit!
Ik zie mensen die verschillen op allerlei gebied
Alle maten, alle soorten, alle kleuren die je ziet
Ik zie mannen en vrouwen, straight en gay
Machismo naast LGBT
Ik zie bittere ernst naast practical joke
Ik zie mensen vechten, maar liefde zie ik ook
Dus ik denk bij mezelf: wat een wereld is dit!
Dus ik denk bij mezelf: wat een wereld is dit!

1.

Hallo en welkom. Ingrid hier. Je kent me wel, dat wil zeggen, we hebben elkaar nooit ontmoet, maar ik ben die gewone Hollandse vrouw over wie iedereen het altijd heeft. En het klopt, ik ben heel erg gewoon en eigenlijk ben ik daar nog trots op ook. Het is namelijk best bijzonder om gewoon te zijn, vind ik. Ik ben niet knap en ik ben niet lelijk, ik ben niet rechts en ik ben niet links, ik ben niet rijk en ik ben niet arm. Ik ben van alles niet, maar ik ben natuurlijk ook van alles wel: ik ben lerares Nederlands op het mbo, ik ben een vrouw en ik ben gevoelig en ik ben vrolijk en ik ben ook nog best blij met het leven. Soms even niet nee, maar dat is normaal. Toch?

Ik woon met mijn man Henk en onze twee kinderen achter onze tabakszaak, die zijn beste tijd wel gehad heeft. Mensen roken niet meer, hoor je overal, en dat is niet waar, maar het wordt wel langzamerhand steeds minder populair. Vroeger was roken gezellig, nu is het smerig en asociaal. Henk staat afwisselend met onze dochter Samantha, Sam voor intimi, in de winkel. Zij is een aangenomen kind en komt uit Cambodja, terwijl onze zoon Niels van onszelf is, of eigenlijk alleen van mij. Hoe dat allemaal zo gekomen is, is een heel verhaal en dat komt wel een keer.

Vandaag is het begin van de rest van ons leven en wat niemand nog weet, is dat er iets gaat gebeuren wat alles op zijn kop gaat zetten. Het is iets waar Henk niet blij mee gaat zijn, dat

kan ik je wel vertellen. Ja, ik weet meer dan alle anderen. Dat is het bijzondere van mijn taak in dit boekje: ik ben de gastvrouw en ik zie alles en weet alles, ook als ik er niet bij ben en als ik het zogenaamd niet weet. Dat klinkt ingewikkeld, maar dat is het niet. Je gaat vanzelf zien hoe het werkt. Het is een beetje alsof we samen kijken naar wat er gebeurt.

Dit boekje gaat over de gebeurtenissen in ons gezin en in onze buurt en eigenlijk ook in onze wereld. Want er is zoveel aan de hand tegenwoordig. We hebben de ene crisis na de andere en iedereen is in paniek. De wereld gaat vreselijk veranderen, maar we weten niet precies hoe. Nederland verandert bijvoorbeeld omdat er allerlei andere mensen komen wonen, die vluchten voor oorlog, armoede en gevaar. Zij komen naar ons toe omdat ze hier veilig willen zijn, of in ieder geval een stuk veiliger dan thuis. Maar ja, culturen botsen nou eenmaal. Dat is normaal. De grote vraag van deze tijd wordt dan opgeworpen: wie moet zich aan wie aanpassen? Of moet iedereen zich aan iedereen aanpassen? Misschien gaat het daar wel allemaal over.

Goed, We gaan beginnen. Laten we maar eens een kijkje gaan nemen in de winkel. Mijn gewone man, Henk – kalend, buikje en dik in de vijftig – is daar net bezig met een klant, terwijl een van onze vaste bezoekers, de Pool Marek, aan een van onze twee kleine tafeltjes zit. Ja, bij ons in de zaak kun je sinds kort ook even een krantje lezen en een kopje koffie drinken. We proberen met onze tijd mee te gaan en alleen

maar sigaretten en tijdschriften verkopen is tegenwoordig te weinig. Je moet er een beleving van maken. Henk is er niet zo blij mee. Hij zit de hele dag met Marek opgescheept, die steeds langskomt omdat hij helemaal blind is van Sam, Samantha. Hij maakt om allerlei redenen geen enkele kans bij haar, maar geeft niet op. Dat heb je met die Polen.

Kijk, de klant gaat net weg met zijn twee pakjes zware shag. 'Dank u wel, goedemiddag,' zegt hij.

'Dag meneer. Goedemiddag.' Henk sluit de kassa.

De winkelbel klinkt en de klant is vertrokken.

'Waar is Sam eigenlijk?' vraagt Marek.

'Binnen. Onzin om hier doordeweeks met z'n tweeën te staan.'

'Dan zet je haar toch in de zaak en dan kun jij lekker gaan vissen.'

'Dat zou jij misschien doen.' Henk haalt zijn schouders op. 'Ik snap jou niet, Marek. Je bent een Pool en Polen werken toch altijd zo hard? Wat doe je hier de hele dag?'

'Dat weet je best. En ik ben helemaal niet zo'n werker, want ik kan niks. Mensen denken van wel. Omdat ik uit Polen kom, denken ze dat ik kan schilderen en klussen en stuken en zo, maar ik kan daar allemaal geen bal van.'

'Dus dan kom je mij maar vervelen?'

'Ik zeg toch, ga vissen!' Marek grijnst en neemt een slok uit zijn bekertje. 'Ik kom hier in ieder geval niet voor de koffie, want die is niet te zuipen.'

‘Die koffie is prima. Prima koffie.’

‘Je weet voor wie ik kom, Henk.’ De Pool schudt zijn hoofd, alsof hij zou willen dat het niet zo is. ‘Ik denk aan haar, ik droom van haar, ik leef voor haar.’

‘Vergeet het maar,’ zegt Henk. ‘Hoe vaak moet ik je dat nog uitleggen?’

‘Heeft ze het eigenlijk weleens met een man geprobeerd?’

‘Voor zover ik weet niet.’

‘Dat moet ze gewoon eens doen! *The taste of the pudding is in the eating*, weet je wel.’

‘En ben jij de pudding zeker? Gatver.’

‘Wat is dit?’ Marek heft zijn handen. ‘Ben ik minder omdat ik uit het Oostblok kom?’

‘Ja natuurlijk. Geen armoedzaaier voor mijn dochter. En zeker niet als-ie lui is en niks kan.’

‘Het is je dochter helemaal niet.’

Henk recht zijn rug en kijkt de jongeman tegenover hem fel aan. ‘Dat is ze wel en pas op wat je zegt of ik trap je zo weer de straat op.’

‘Ik ben misschien niet rijk,’ stelt Marek zacht, ‘maar ik ben wel lief. Dat is ook wat waard tegenwoordig. Ik ben een lieve Pool.’

‘Ze wil meisjes, jongen. Zet ’r uit je hoofd.’

‘Dat kan ik niet. Ik hou van haar.’

‘Dat is dan heel stom van je. Ik zal je zeggen...’

Op dat moment gaat de deur open en klinkt de winkelbel. Een oudere heer stapt binnen en loopt naar de toonbank toe. ‘Goedemiddag,’ zegt hij.

‘Goedemiddag,’ knikt Henk. ‘Wat kan ik voor u doen? Een krantje? Iets te roken misschien? We

hebben tegenwoordig ook een kopje koffie. Voor een zacht prijsje.'

'Nee dank u wel. Een pakje Lucky Strike bruin-blauw, alstublieft.'

Henk tast achter zich. 'Ik probeer het kopen van het krantje of een rokertje een beleving te laten worden, begrijpt u wel?'

'Ik beleef me al suf overal,' zegt de heer en hij beweegt zijn smartphone al naar het pinapparaat.

Twintig seconden later is hij alweer vertrokken.

'Twee klanten achter elkaar,' grijnst Marek. 'Gaat goed hè?'

'Heel grappig. Nog koffie?'

'Ja gatver.'

Henk kijkt hem kwaad aan. 'Hier komen uitvreten en nog klachten hebben ook? Waarom ga je niet in Warschau zitten, dan maak ik de koffie wel over via het UWV.'

Marek schiet in de lach. 'Goeie Henk, goeie.'

We gaan naar het einde van die middag. Ik sta te koken, zoals zo ongeveer elke avond, Sam zit mooi te wezen op de bank en Henk zit in zijn eigen stoel voor de tv en kijkt naar het nieuws. Natuurlijk maakt hij zich weer behoorlijk boos over wat hij ziet. 'Ja hallo!' roept hij door de kamer. 'En wie doet dat?! En wie doet dat?!'

'Wie doet wat, Henk?' vraag ik.

'Die linkse eikels zitten te klagen dat homo's en joden worden gepest op straat, maar ze zeggen d'r niet bij wie dat doet! Neuuuuu, stel je voor dat iemand dan gekwetst is en gaat klagen

bij de Nietzijnswerker of bij de Omkutsman. Het is toch Allahgeklaagd zeg. Dat kan toch niet? Wat vind jij, Ing?’

‘We hebben een pastaatje vanavond. Vind ik.’

‘Lekker mam,’ zegt Sam.

‘En we eten vroeg want Sam moet naar waterpolo.’

De tv wordt uitgezet. ‘O, dus je gaat er toch mee door?’ vraagt Henk.

Onze dochter glimlacht. ‘Yep. Het is leuk.’

‘Mooie wijven zeker?’ Henk grijnst.

‘Valt tegen. Beetje potteuze kogelstootsters.’

‘Lekker toch?’

‘Nee pap, ik val op vrouwen, niet op manwijven. Maar kunnen we hierover ophouden?’

‘Waarom?’ Henk staat op en heft zijn handen. ‘Je hebt gelijk. Ik ben het met je eens. Homo’s vallen op mannen, maar gaan dan de hele tijd heel erg verwijfd lopen doen. Dat klopt niet!’

‘Ik doe het voor de sport, pap.’

‘Ik doe het ook voor de sport, maar je moeder is steeds geblesseerd.’

Ik lach. ‘En je vader heeft vaak een grote mond, maar nog vaker een klein piemeltje.’

Sam schiet ook in de lach, maar drukt haar handpalmen tegen haar oren. ‘Wow! Dit wil ik niet horen! Dit is kindermishandeling!’

Op dat moment gaat de achterdeur open en komt Niels binnen. ‘Yo.’

‘Hai liefie. Hoe was het op school?’

‘Gewoon school en shit.’

Zijn vader loopt naar hem toe. ‘Mbo’ers zijn

toch studenten tegenwoordig? Dan heet het toch geen school? Waarom heb je het steeds over school?’

‘Kan mij het schelen hoe het heet. We krijgen wel rekenen en dat kan ik gewoon niet. Jan koopt zes nieuwe onderbroeken van zeven euro per stuk. Bij de aankoop van vier onderbroeken krijgt-ie tien procent korting. Wat moet Jan betalen? *What the fuck!* Hoe weet ik dat nou?’

‘Doe het eens met joints,’ stel ik voor. ‘Jan koopt zes joints, ze zijn zeven euro per stuk, als je d’r vier koopt, krijg je tien procent korting. Wat moet Jan betalen?’

‘Duh,’ zegt Niels. ‘39,20.’

‘Zie je? Makkie.’

‘*Holy shit*. Goeie truc. *Thanks*, mam! Trouwens, de nieuwe burens zijn d’r.’

‘O leuk. Wat voor types zijn het?’

‘Ze hebben een dochter. Focking knap. En fucking lief ook.’

Sam komt overeind. ‘O ja?’

‘Heb je al met ’r gepraat dan?’ vraag ik.

‘Yep. Ze is fucking leuk.’

‘O jee,’ roept Henk. ‘Dat wordt vechten, jongens.’

‘Nee.’ Niels schudt driftig zijn hoofd. ‘Niks vechten. Ze is van mij. Ik denk dat dat ’r is, mam. Mijn grote liefde.’

‘*Oh my god*,’ roept Sam. ‘Wat zijn mannen toch simpel.’

‘Het zal tijd worden, jongen,’ lach ik.

‘Hoe oud is ze?’ vraagt Henk.

‘Jong.’

'Blond of donker?' wil Sam weten.

'Weet ik niet.'

Het blijft een momentje stil in de kamer. Die mededeling moet even verwerkt worden. Ik kijk mijn zoon verbaasd aan. 'Je hebt 'r toch gezien?'

'Maar d'r haar niet, want ze had een hoofddoek om.'

Henk hapt naar adem. 'O god nee! Voor de wind toch, mag ik hopen? Of omdat ze oliebol-len ging bakken of zo?'

'Nee pap,' zegt Niels rustig. 'Ze heet Azra. Onze nieuwe burens zijn mocro's of zoiets. Erg hè?'

2.

'Fijn. Nu kan ik helemaal inpakken!' Henk snijdt zijn pasta, zoals hij altijd doet.

'Met wat?' vraag ik.

'Een sigarenzaak naast de mocromaffia! Dat zal stormlopen.'

'Wie heeft het nou weer over de maffia?' roept Niels, bijna met overslaande stem. 'Ik zag alleen die dochter en d'r moeder.'

'Ja nee, de mannen zitten nu in het theehuis. Aanslagen te bespreken.' Henk neemt een flinke hap, maar praat gewoon door. 'En afrekeningen in het criminele circuit. Die komen straks.'

Zoals altijd ga ik er niet op in. Henk zegt nou eenmaal altijd van alles. 'Eet nou maar,' zeg ik vrolijk. 'Het is voor de laatste keer, als ik het goed begrijp. Straks zijn we allemaal dood.'

'Ja, maak er maar grapjes over,' smakt mijn echtgenoot.

Het is een prima man hoor, echt waar, maar hij kan dat vaak goed verbergen. Hij is onzeker en kan niet tegen verandering, dat is het hoofdzaakelijk. 'Ik ga morgen wel even bij ze langs,' zeg ik. 'Om ze welkom te heten. Met een appeltaartje of zo.'

'Dat eten ze niet,' stelt Henk.

'Waarom zouden ze geen appeltaart eten?'

'Appels zijn uit de bijbel. Van Eva. Van Adam. Ze kon er weer eens niet van afblijven. Het bewijs dat vrouwen zwakker zijn dan mannen.'

'Pap, je bent een seksist,' zegt Sam en eigenlijk klinkt dat heel lief.

‘Present! Ook zoiets hè?’ dendert hij door. ‘We kunnen dan dus helemaal geen feestjes meer vieren met onze burens. Al onze feestjes zijn uit de bijbel. Kerst en Pasen.’

‘Dan vieren we alleen verjaardagen,’ zeg ik rustig. ‘Kom jongens, eten. Anders wordt het koud.’

‘Verjaardagen?’ roept Henk. ‘En wat moeten we dan drinken? Geitenmelk? Palmthee?’

‘Pap, je bent een racist,’ roept Niels kwaad.

‘Sjongejonge.’ Henk knikt. ‘Ik word bijna verlegen van al die complimenten.’

Daar moet ik om lachen. Ik ken hem. Hij is echt de kwaadste niet, zoals dat heet, maar hij zegt nou eenmaal altijd wat hem voor de bek komt. En thuis mag dat, vind ik. En bovendien moet ik er vaak om lachen. Ach, weet je wat het is: blaffende honden bijten niet.

Later die avond zitten hij en ik samen voor de buis, zoals onze generatie dat nou eenmaal doet, terwijl Niels op de bank met zijn oortjes in op zijn telefoon bezig is. Henk kijkt naar Nieuwsuur, zoals hij de laatste tijd vaak doet, omdat hij gelezen heeft dat dat het beste programma is van de Nederlandse televisie. ‘Poetin mag dan een oorlogsmisdadiger zijn, dat zal best,’ broemt hij, ‘maar hij is wel een vent. Geen watje.’

‘Hij moet alleen wel zijn hemd aanhouden,’ zeg ik, om maar iets tegen te werpen eigenlijk. ‘Zo lekker is-ie nou ook weer niet.’

‘Hij durft tenminste wat. Hij is de enige man ter wereld die op een beer kan rijden. Heb ik zelf gezien.’

‘Dat is een *meme*, pap,’ bemoeit Niels zich ermee.

‘Waar heb je het over? Pantomime? Zou best kunnen. Hij zei er niks bij. Het is in ieder geval een vent. Dat is wat ik zeg.’

‘Net als Erdogan, bedoel je?’ vraag ik plagerig. Het is altijd leuk hem een beetje op stang te jagen.

Hij heeft me door. ‘Zeker,’ knikt hij rustig. ‘Ik heb niks tegen Erdogan. Hij gaat zijn gang maar. Eigen Turk eerst, gelijk heeft-ie. Het is zijn land.’

‘Het land is toch van de mensen, dacht ik.’

‘Hij is toch gekozen? Zo willen ze het daar. Van mij mag het. Doe maar lekker, Turken-trekker. En laat al die nep-Nederlanders die op hem gestemd hebben, daar maar gaan wonen. Iedereen blij. Vooral ik.’

‘Volgens mij word jij met de dag rechtser, schat,’ glimlach ik. ‘Waar houdt dat op?’

‘Als je drie keer naar rechts gaat, ga je naar links.’

Ik schiet weer in de lach. Ik kan er niks aan doen.

‘En ik kan niet rechts zijn,’ vervolgt hij, ‘want ik kom op voor de gewone man.’

Even later zwaait de achterdeur open en stapt Sam naar binnen, met haar haar in een staartje en haar zwemtas onder haar linkerarm. ‘Hai.’

‘Hai Sam. Was ‘t leuk bij waterpolo?’

‘Heel *chill*.’

‘Duwen, trekken, krabben,’ stelt Henk. ‘Heftige sport.’

‘Dat zeg ik. Chill.’

‘Dat zat ik me nog af te vragen.’ Met de afstandsbediening zet hij de tv zachter. ‘Ga je dan als je net de hele tijd in het water hebt gelegen, toch ook nog douchen na afloop?’

Sam knikt. ‘Tuurlijk.’

‘Met al die potten tegelijk? Zal me een pan geven.’

‘Ik kom niet meer bij, Henk,’ zeg ik, nu met een uitgestreken gezicht. Ik vind niet alles grappig. ‘Lange training trouwens, meisje.’

‘Er was een meisje uit Maleisië met wie ik heb zitten praten. Zij wil graag haar echte ouders leren kennen.’

‘Moet ze zich opgeven voor Opsporing Verzocht,’ roept mijn echtgenoot.

‘Spoorloos, bedoel je zeker?’ vraag ik.

‘Klopt. Spoorloos. Dat is voor kinderen die hun ouders kwijt zijn geraakt aan adoptie. Opsporing Verzocht is voor mensen die hun spullen kwijt zijn geraakt aan Marokkanen. Dat is inderdaad heel wat anders.’

Weer schiet ik in de lach. Ja sorry. Het is ook de manier waarop hij het zegt, een beetje als een stout jongetje. ‘Als jij ook op zoek wil naar je *roots* houden we je niet tegen, liefje,’ zeg ik serieus tegen mijn dochter. ‘Dat weet je.’

‘Ik wel,’ roept Henk. ‘Wat moet ze in dat Cambodja? Ik denk dat ze bij binnenkomst meteen door de douane besneden wordt.’

‘Henk, *please*. Dat slaat nergens op. Dat doen ze daar helemaal niet.’ Nu vind ik het niet leuk meer.

‘Humor,’ roept hij. ‘Weet je nog? Dat is iets van vroeger. Toen we nog niet politiek correct

waren allemaal.'

'Jullie zijn nu mijn ouders,' zegt Sam. 'Zo is het gewoon.'

'Gelukkig.' Henk knikt gerustgesteld. 'Blijf maar lekker veilig hier.'

'Je vader kan niet zonder je,' zeg ik.

'Zo is het en ik schaam me d'r niet voor,' valt mijn man me bij. 'Kijk, Niels is een links eikeltje, maar hij is mijn eigen vlees en bloed. Nou ja, ook niet echt, maar zo voelt het wel, en jij bent dat niet, maar jij bent de liefste, mooiste en coolste chick van de wereld. Dus hou ik van jullie allebei evenveel. En zo is het.' Hij kijkt tevreden.

'Hij houdt meer van jullie dan van mij,' zeg ik.

Het wordt niet tegengesproken. 'Dat is de natuur,' zegt hij. 'Jij houdt ook meer van je kinderen dan van je man.'

'Klopt.' Ik glimlach. 'Maar bij mij heeft dat niks met de natuur te maken. Mijn kinderen zijn gewoon veel leuker dan mijn man.'

Henk schiet in de lach. 'Daar heb jij weer gelijk in. Bingo.'

Niels kijkt verstoord op en schudt zijn hoofd. Hij neemt al dit soort dingen altijd veel te serieus. Ik heb al zo vaak gezegd dat hij dat niet moet doen, maar het helpt niet. Hij is gewoon zo. Mensen zijn nou eenmaal verschillend, dat is een gegeven. En dat kun je maar beter accepteren, anders heb je de hele dag gedoe met iedereen.

Ja, het is waar. Henk is ook niet de biologische vader van zijn zoon. Ik was zwanger en zat vreselijk in de problemen en hij heeft me gered

toen. Destijds. Wat ik zeg: het is echt een goede vent.

Die avond in bed hebben we het weer over onze nieuwe burens, mijn man en ik, terwijl ik eigenlijk nog even rustig wil lezen voor het slapengaan. 'We hoeven geen vrienden te worden, maar we kunnen toch gewoon met ze omgaan?' vraag ik.

'Als je maar niet denkt dat we hun feestdagen meevieren of zo,' broemt Henk. 'Het suikerfestival. Het slachtofferfeest. Jom Kippoer.'

Ik lach. 'Jom Kippoer?'

'Weet ik veel.'

'Volgens mij is dat een Joods feest. Daar doen ze waarschijnlijk niet aan.'

'Nee, natuurlijk niet. Alles wat Joods is, is vies. Ook weer zoiets. Als wij over Joden beweren dat ze mooier viool spelen dan trompet, zijn we antisemiet, terwijl, moet jij eens kijken wat zij allemaal over ze zeggen.'

'Wat zeggen ze dan?'

'Hou toch op. Alle moslims zijn antisemiet. Dat is gewoon zo. Dat wordt er met de humuslepel ingegoten. Wat dacht je van de Palestijnen? De ene terroristische aanslag na de andere.'

'Die mensen zijn uit hun land verjaagd, Henk. Dat is niet fijn.'

Henk veert op. 'Dat is precies wat ik zeg: laat iedereen in zijn eigen land blijven! Dan hebben we al dat gezeik niet! En áls dat zo is, is het tachtig jaar geleden.'

'Onze oorlog is ook tachtig jaar geleden en we hebben het er nog steeds over.'

‘De Tweede Wereldoorlog bedoel je? Die staat hier buiten. De oorlog waar we nu in zitten, daar zitten we nu midden in. Nou, geef mij dan de mofjes maar.’

‘Ja, dat was een gezellige tijd,’ knik ik. ‘Met die Holocaust en zo.’

Henk schuift nog verder overeind. Oppassen nu. Ik heb geen zin in eindeloze discussies.

‘Je zou toch zeggen dat we daarvan geleerd hebben!’ roept hij. ‘Dat je met je poten van de Joden af moet blijven. En kijk eens wat er nou allemaal weer gebeurt.’

‘Mag ik nog even rustig lezen, schat?’

‘Wat lees je? De Koran?’

Ik lach.

‘Zeg tegen die burens dat we geen slachterijen willen,’ stelt hij. ‘Of we willen ze in ieder geval niet zien en niet horen. Dus geen gillende en van bloed druipende schapen aan de waslijn alsjeblieft.’

‘Ik zal het zeggen. Dan zijn ze vast heel erg teleurgesteld en gaan ze vast meteen weer verhuizen.’

‘Ja ja ja,’ roept mijn man en hij zwaait met zijn armen. ‘Maak me maar weer blij met een dooie kraanvogel.’

Ja, ik schiet toch weer in de lach. Waar haalt-ie het toch allemaal vandaan? *Never a dull moment.*

3.

Terwijl ik rustig in bed lig, is Niels naar buiten geslopen. Hij heeft zonder dat iemand dat doorheeft al uitvoerig contact met het nieuwe buurmeisje, eerst via Instagram en daarna via Whatsapp. Hij schuifelt door het minibosje voor het huis, het kleine perkje groen van wat halfhoge planten en een stukje gras.

‘Ik ben hier,’ klinkt een zachte stem uit een duister silhouet.

‘Azra?’

‘Ja natuurlijk.’ Ze lacht even. ‘Heb je hier met nog meer meisjes afgesproken dan?’

‘Nee natuurlijk niet. Sorry.’

Ze stappen naar elkaar toe en raken elkaar even aan, alsof ze al gaan omhelzen, maar zien daar toch weer van af. Dat is wel erg snel.

‘Wat leuk dat je bent gekomen,’ zegt Niels. ‘En wat een mooie foto’s van jou op Insta zeg. Wow!’

‘Dank je.’

‘Kom. Verderop is een bankje, daar kunnen we zitten. Heb je het niet koud?’

‘Nee.’

Ze schuifelen langs de struiken tot waar het gras ophoudt en de tegels beginnen. Daar staat het bankje: zwart in iets minder zwart.

‘Hier goed?’ vraagt hij.

‘Ja natuurlijk.’

Ze gaan zitten, nog uit elkaar, maar schuin naar de ander toe gedraaid.

‘Dat je nog op bent,’ zegt hij, om maar iets te zeggen. Zo laat is het nog helemaal niet.

‘Waarom zou ik niet?’

‘Nou ja, ik dacht dat eh...’ Hij valt stil.

‘Dat Turkse meisjes altijd heel vroeg naar bed gingen?’

‘Zoiets. Ben je Turks?’

‘Ja. Wat dacht je dan?’

‘Mocro of zo.’

‘Nee zeg.’

‘Het maakt mij niet uit.’

‘Mij wel.’

Ze zitten even in stilte en kijken elkaar aan, terwijl ze de ogen van de ander helemaal niet kunnen zien. Alles is een mozaïek van tinten grijs, zwart en nog zwarter dan zwart.

‘Ik kan toch niet slapen,’ zegt Azra. ‘Nieuw huis en zo. Nieuwe geluiden en nieuwe geuren.’

‘Weten je ouders dat je naar buiten bent?’

‘Ik woon alleen met mijn moeder en ze is vroeg naar bed. Ze was moe. Ze moest de hele dag werken in het ziekenhuis zijn. Voor haar werk.’

‘Wat doet ze daar?’

‘Schoonmaken.’

‘O ja.’ Niels knikt.

Azra lacht. ‘Nee joh. Ze is arts.’

‘Serieus?’

‘Ze is gynaecoloog. Vrouwenarts.’

‘Nice.’

‘Waarom is dat nice?’

‘Nou ja. Mooi beroep, denk ik. Je bent toch de hele dag bezig met eh...’ Hij maakt zijn zin

niet af en krijgt een kleur. Gelukkig is dat niet te zien.

‘En wat doe jij?’ vraagt zij.

‘Ik ben net met mijn derde opleiding begonnen. Die andere twee waren niks voor mij. Misschien deze wel.’

‘Wat is het nu dan?’

‘Agogisch medewerker GGZ. Dan leer je om te gaan met psychiatrische types en shit.’

‘Heftig.’

‘Ja. Ik weet ook niet of ik dat wel wil. Ik ben er gewoon nog niet uit.’

‘Hoe oud ben je?’

‘Eenentwintig.’

‘En je woont nog thuis?’

‘Ik zal wel moeten. Geen kamer te krijgen. Hoe oud ben jij?’

‘Dat vraag je niet aan een vrouw.’

‘O. Oké.’

‘Zeventien. Bijna achttien.’

‘Dan zijn vrouwen op hun mooist, zegt mijn vader.’

‘Dus vanaf nu word ik alleen maar lelijker?’

Niels schudt driftig met zijn hoofd. ‘Jij kunt nog tien kilometer lelijker worden en dan ben je nog bloedmooi.’

Azra lacht een kort parelend lachje de duisternis in. ‘Zit je me te versieren, Niels?’

‘Zou dat kunnen lukken dan?’

‘Weet ik niet.’ Ze haalt haar schouders op. ‘Ik ben nog nooit versierd.’

‘Maar jullie doen het toch niet? Seks en zo.’

Azra lacht weer. ‘Hoe denk je dan dat er baby’s bij ons geboren worden?’

‘Ik bedoel, als je nog niet getrouwd bent en shit.’

‘O zo. Ja nee. Daar zijn wij inderdaad meestal wel wat strenger in dan jullie.’

‘Of doe jij dat dan juist wel omdat het niet mag?’

Weer klinkt dat rinkelende lachje. ‘Zou een beetje kinderachtig van me zijn, hè?’

‘Misschien wel ja. Maar ja. Heb ik dan weer.’ Hij probeert het te laten klinken als een grap. Is dat gelukt? Hij weet het niet.

‘Wou je meteen seks met me dan?’ vraagt zij rustig.

‘Nee.’ Niels schudt zijn hoofd. ‘Of nou ja, als het niet anders kan.’

Nu lachen ze samen en tegelijk. Leuk om zo te zitten in de stilte. Ze kennen elkaar pas net en het voelt al zo vertrouwd.

‘Azra betekent maagd in het Turks,’ zegt zij.

‘En wat is de verleden tijd?’

Nu klinkt haar lach harder en ongeremd en hij weerkaatst zelfs even tegen de huizen.

‘Heb jij al veel ervaring op dat gebied?’ vraagt zij dan.

Niels aarzelt, zwijgt, pruttelt dan een beetje: ‘Nou eh... wat is veel... ik bedoel... tja.’

‘Waarom niet?’

‘Ik heb wel ervaring,’ zegt hij dan. ‘Met gedoe en zo. Maar verder niet. Niet echt. Ik bedoel. Nou ja, je begrijpt wat ik bedoel.’

‘O jee. Je bent dus echt wel laat met dingen. Voor een Hollander.’

‘Ja. Best wel.’

'Rot voor je.'

'Ja, best wel.'

Ze schuiven als vanzelf een beetje naar elkaar toe. Wat kun je iemand toch snel leren kennen, bedenkt hij. En het is natuurlijk idioot, maar het is inderdaad net of hij nu al weet dat zij zijn grote liefde is.

4.

De volgende ochtend om een uur of tien begint Henk zelf in de zaak, zoals meestal. Sam is geen ochtendmens, zoals bijna alle jongeren, en dus moet hij wel. Vaak is het rustig die eerste uurtjes en heeft hij tijd om een paar administratieve dingetjes te doen, die hij haat en daarom maar meteen gedaan wil hebben, omdat hij er anders de hele dag tegenaan loopt te hikken. Vandaag gaat het er alleen niet van komen, want Marek is er alweer vroeg bij. En hij kan hem niet weigeren natuurlijk. De Pool is gewoon een klant die een kopje koffie blijft drinken.

‘Waterpolo?’ vraagt hij. ‘Dat is toch met paarden?’

‘Klopt,’ knikt Henk serieus. ‘Alle paarden worden in het zwembad gesodemierd en het paard dat er het eerste uit klimt, heeft gewonnen. Maar ze mogen niet via het trappetje.’

‘Zit je me in de zeik te nemen?’

‘Polo is met paarden, waterpolo is met potten.’

‘O ja.’ Marek droomt weg. ‘O god ja, ik zie d’r voor me in zo’n badpakje met niks eronder.’

‘Je hebt het over mijn dochter, viespeuk! Houden we het een beetje netjes?’

‘Is zo’n wedstrijd eigenlijk publiek openbaar voor iedereen toegankelijk?’ Marek kijkt Henk aan met een schittering in zijn ogen.

‘Dat wel,’ is het antwoord, ‘maar het is verboden voor Oostblokkers.’

‘Heel leuk. Hoe kom ik erachter wanneer die games zijn en of ik daar heen mag?’

‘Weet ik veel. Vraag het ’r zelf maar.’

‘Hoe laat begint ze?’

‘Ga zo maar even naar binnen. Kan ik even de administratie doen.’

‘Denk je dat ze dat goed vindt?’

‘Dat merk je vanzelf. Maar wacht nog maar even tot ze ontbeten heeft.’

‘Oké. Ik wacht. Doe me nog maar zo’n vieze koffie dan.’

‘Die koffie is niet vies, Marek.’

‘Doe er toch nog maar eentje.’

Op dat moment zit ik bij mijn nieuwe buurvrouw. Ik ben maar gewoon even achterom gelopen door het steegje, heb bij haar op de achterdeur geklopt en ben onmiddellijk en heel hartelijk ontvangen. Nu zitten we samen met een kopje koffie en een koekje.

‘Leuk om even kennis te maken, Beenek,’ zeg ik, nu al voor de derde keer, geloof ik.

‘Benék. Klemtoon in de nek, zeg maar. Ja, zeker leuk, Ingrid.’

Ze ziet er goed uit, zie ik. Modern ook. Niks geen hoofddoek en strak in een klassiek mantelpak. Een mooie, beschaafde vrouw van de wereld, die nieuwe buuf van me, en dat kan ik waarderen. ‘Je hebt een knappe dochter hè?’ vraag ik. ‘Heb ik al gehoord van Niels, mijn zoon.’

‘Ja, die is inderdaad redelijk gelukt.’ Benek glimlacht.

‘Maar jullie wonen hier dus met z’n tweeën?
Geen man erbij?’

‘Ik ben gescheiden.’

‘Erg? Dramatisch?’

‘Nee. Het is wel goed zo. Azra en ik samen,
dat gaat prima. Ik ben gewoon iets te zelfstandig
voor veel Turkse mannen.’

‘Maar eh...’ Ik val stil. Je bent tegenwoordig
toch altijd voorzichtig met dit soort dingen.

‘Vraag maar hoor.’

‘Je dochter draagt een hoofddoek, hoorde ik,
en jij dus niet.’

‘Zij is zij en ik ben ik.’

‘En zo is het en zo moet het ook zijn.’

‘Ja toch? Laat iedereen maar gewoon zichzelf
zijn.’

‘Zeker.’ Ik knik, neem een slokje koffie en
hap een klein hoekje van mijn koekje af. ‘Ik moet
je wel zeggen,’ begin ik voorzichtig. ‘Mijn man
Henk is ook heel erg zichzelf en hij is wel een
beetje...’ Ik aarzel. ‘Hoe zal ik dat eens uitdruk-
ken?’

‘Van de PVV of zo?’

‘Zoiets ja.’

‘Ja, die heb je ook. Zoveel mensen, zoveel
meningen.’

‘Maar het is een goeie vent hoor. Hij is
destijds met me getrouwd toen ik zwanger was
van iemand die me in de steek had gelaten. En
onze pleegdochter, Sam, heeft-ie gered van de
ondergang. Lang verhaal. Vertel ik nog weleens.’

‘Dat klinkt inderdaad echt als een goeie vent.’

‘Maar hij zegt wel gewoon de hele dag wat-ie
denkt.’

‘Prima toch?’ Benek glimlacht. ‘Dan weten we dat en komen we niet voor verrassingen te staan. Zelf doe ik niet aan politiek. Veel te beladen allemaal. Dus we hoeven het er niet over te hebben.’

‘Wat doe je wel?’ vraag ik. ‘Ik bedoel, heb je een beroep?’

‘Ik ben gynaecoloog.’

‘O handig,’ roep ik uit. ‘Even een uitstrijkje halen bij de bureu.’

We lachen samen. Het voelt goed. Ze heeft wel gevoel voor humor, geloof ik, en dat is belangrijk voor me. Ik kan bijna niet omgaan met mensen die geen gevoel voor humor hebben.

‘En wat doe jij?’ vraagt Benek.

‘Ik geef Nederlands op een mbo.’

‘Ook handig. Kom ik bij jou voor de dt en het fokschaap.’

‘Altijd welkom. Zullen we maar gewoon meteen vriendinnen worden, Benek? Handig, want we wonen naast elkaar.’

‘Goed idee, buurvrouw. Doen we. Hartstikke leuk.’

We pakken onze koffiekopjes op en proosten ermee.

‘God zij met u,’ zegt zij.

‘Allahoe akbar,’ lach ik.

‘Ja, die ook.’

Sam zit op de bank en op haar telefoon, klaar om het zo in de winkel te gaan overnemen van haar vader. Dan klinkt er een klop op de deur naar de gang. Waar slaat dat op? ‘Wie is dat?’ roept ze.

De duur gaat open. 'Ik ben het. Marek.'

'Zoek je mijn vader? Is hij niet in de winkel?'

'Nee. Ja. Ik zoek jou.'

'O. Wat is er?'

'Ik eh... vroeg me af of ik niet eens kon komen kijken als je een game speelt met dat waterpolo. Ik kijk graag naar water en zo.'

'Marek. Ik heb je al gezegd, ik hou van meisjes.'

'Ik ook. Daarom. Dat scheidt een band tussen ons, weet je. En je houdt toch ook van jezelf?'

'Ja hoor.'

'Ik ook. Ik hou ook van jou. Hebben we nóg een overeenkomst. Raakvlakken, weet je. We kunnen vrienden worden.'

Sam lacht even. 'Jij wil meer dan dat. Ontken dat nou maar niet.'

'Weet je, luister.' Marek gaat op het puntje van de bank zitten. 'God heeft het zo bedoeld, een man met een vrouw, daarom past het ook zo mooi, weet je. Bij twee vrouwen past er niks. Ik bedoel, een fiets heeft een zadel en een stuur. Wat moet een fiets met twee sturen of twee zadels?'

'Je hebt ook tandems. Met twee zadels.'

'Twee zadels en één stuur. Dat kan natuurlijk wel.' Marek kijkt Sam blij aan. 'Halen we d'r nog een meisje bij. Iedereen blij.'

Sam schudt haar hoofd. 'Nee. Sorry. Ik wil niet.'

'Maar je moet het wel een keer proberen toch? Dat vind je zelf ook. Proberen om zeker te weten dat je het misschien niet wil. En ik zal dan zo teder zijn en zo lief, weet je, dat je nooit meer iets anders wil.'

Sam staat op. 'Kom maar kijken zaterdag. In het sportfondsenbad. Elf uur. Ik heb mooie meiden in mijn team. Sommigen houden ook meer van meisjes, maar een paar ook niet. En eentje, sjongejonge. Evelien. Blonde stóót. Gek op mannen. Ik vind het jammer, maar voor jou is ze perfect.'

'Ik wil niet Evelien. Ik wil jou.'

'Je hebt 'r nog niet gezien. Kom nou maar kijken.'

Marek schuift nog iets verder de bank op. 'En je wil toch ook kindjes? Wij maken mooie kindjes. Met amandelvormige ogen, licht verhoogde jukbeenderen, Slavisch maal Aziatisch. Echt mooi.'

'Sorry pik,' zegt Sam. 'Het zit er echt niet in.'

Marek veert op. 'Ik ben geruïneerd. Kapot. Het leven heeft geen zin meer. Het is toch niet omdat ik een Pool ben hè? Ik bedoel, als ik een Poolse stoot was geweest, had ik dus wel kans gehad?'

'Ja natuurlijk.'

Hij kijkt haar vrolijk aan. 'Probleem opgelost. Ik laat me ombouwen. Wat wil je? Grote borsten of kleintjes? Of één grote en één kleintje?'

Sam lacht. Hij is grappig, die Marek, maar wel erg hardleers. Hoe vaak heeft ze al gezegd dat hij geen enkele kans bij haar maakt? Vaak. Heel vaak. Hij hoort het niet. Of hij wil het niet horen.

5.

Ze hebben van elkaar liggen dromen, Azra en Niels, en de volgende ochtend meteen weer contact gemaakt via Whatsapp. Ze verbazen zich er allebei over dat ze elkaar minder dan vierentwintig uur kennen en nu al zo met elkaar omgaan. Het maakt hen ook kwetsbaar natuurlijk. Allebei denken ze dat de ander het minder serieus meent en allebei zijn ze bang gekwetst te worden, zoals verliefden dat nou eenmaal hebben. Zijn ze verliefd? Wanneer ben je dat? Kun je iemand in de ogen kijken en meteen van iemand houden? Misschien kan dat. In ieder geval zoeken ze elkaar weer op, deze zaterdagmorgen. Nu verder van hun huizen verwijderd, omdat ze alleen willen zijn. Elke inmenging kan dat pure en zuivere gevoel dat ze voor elkaar hebben, verstoren. Ze hebben eerst een stukje gelopen en zijn daarna ergens in het gras gaan zitten, half achter een enorme struik waarvan de lage takken een natuurlijk tentje vormen. Daar kunnen ze veilig en ongestoord met elkaar praten. Niels durft het al over een toekomst te hebben. Hij durft uit te komen voor zijn gevoelens, die ook tot zijn eigen verbazing zo intens serieus zijn.

‘Laten we in het moment zijn, Niels,’ zegt zij dan met een ernstig gezicht.

‘Waarom? Het is heerlijk om plannen te maken.’

‘Ik vind het eng. Voor jou en voor mezelf. Ik trouw vast later met een Turkse man. Dat doen we allemaal.’

Niels kijkt haar geschrokken aan. 'Dat meen je niet.'

'Ik wil het niet, echt niet, maar meestal gaat het zo.'

'En als ik nou moslim word?'

'Geen alcohol, vijf keer bidden per dag, halal eten, ramadan?'

'Kan ik jou niet bekeren?'

'Tot wat?'

'Weet ik veel. Tot wat wij hier zijn.'

'Jullie zijn niks.'

'Prima toch? Hoef je ook niet allerlei dingen en shit uit je hoofd te leren.'

Azra knijpt haar ogen tot smalle spleetjes. 'Jij wil dat ik me laat bekeren tot niks?'

'Niks heeft voordelen. Ik heb voordelen. Van mij mag je autorijden, je mag gewoon naast me lopen, je mag je aankleden zoals je wil.'

'Dat mag ik nu ook al.'

'O ja. Sorry.'

'Maar het is lief aangeboden. Kan ik waarderen.'

'Dus je vindt me ook wel een beetje leuk?' vraagt hij.

'Anders zou ik hier niet zitten toch?'

Niels kijkt van haar weg, werpt een diepe blik over het weiland met zes koeien. 'Je wil dus nu wel met me chillen, maar straks trouw je met een ouwe Turk met een snor,' zegt hij treurig.

'Niet oud, geen snor.'

'Maar wel een Turk?'

'Ik denk het wel ja.'

'Dat is discriminatie,' zegt hij met een bittere

trek om zijn mond. 'Je wil me niet omdat ik wit ben.'

Azra knikt. 'Ja, zo kun je dat zien. Ik ontken het niet.'

'Is wel goed om mee te maken voor me. Weet ik hoe het voelt om gediscrimineerd te worden.'

Ze kijken elkaar aan.

'Hé Niels.'

'Wat?'

'Kom eens.' Ze wacht zijn reactie niet af, buigt zich naar hem toe en kust hem. Eerst met haar lippen, dan met een zachte tong. Als vanzelf sluiten ze hun ogen en gaan er helemaal in op. Dan maakt ze zich weer los, omdat er toch ook altijd weer een einde aan iets moet zijn.

'Wow,' zucht hij.

'Dit is toch ook chill voor jou?' vraagt zij.

'Ja. Dat wel ja.' Niels knikt.

'Nou dan.'

Aan het einde van de middag zit ik met Niels en Henk aan de keukentafel, terwijl Sam nog even in de winkel bezig is met afsluiten. Met Henk heb ik natuurlijk ook ooit romantisch gekust, maar dat is wel honderd jaar geleden. Seks hebben we nog wel, zo nu en dan, als we een wijntje ophebben, maar niet te veel wijntjes, maar echt kussen, zoals die twee vanmiddag daarbuiten, dat is er niet meer bij.

'Ze is vrouwenarts,' zeg ik. 'Gynaecoloog.'

'Handig,' zegt Henk.

'Zei ik ook al.'

'En ze heet Bének? Benen in je nek. Leuk voor een gynaecoloog.'

Ik lach.

‘Heel leuk pap,’ zegt Niels droog.

‘Dan heeft ze dat in Nederland geleerd zeker?’ vraagt mijn man, klaar voor de strijd. ‘Van mijn belastingcenten.’

Ik maak een wegwerpgebaar. ‘Dacht je dat ze daar geen universiteiten hadden? Ze hebben in Turkije toch ook rechters en artsen en advocaten en zo?’

‘Ze heeft eerst in Ankara gestudeerd en toen hier,’ legt Niels uit. ‘En ze is heel erg goed. Een van de besten.’

Zijn vader kijkt hem van opzij aan. ‘Hoe weet jij dat allemaal?’

‘Van Azra.’

‘Is dat die dochter? Heb je weer contact met ‘r gehad?’

‘Ja.’

‘Ik zou d’r geen energie in steken,’ stelt Henk serieus. ‘Dat is verspilde energie, want je mag d’r niks anders in steken.’

‘Moet dit?’ vraag ik.

‘Het is toch zo? Die meiden doen niks. Want als ze wel iets doen, worden ze verstoten of gestenigd.’

Ik schud met mijn hoofd. ‘Gestenigd. In deze buurt? Met wat dan. Stoeptegels?’

Op dat moment komt Sam binnen, terwijl ze haar handen tegen elkaar afslaat. ‘Klaar,’ zegt ze. ‘De kassa ook.’

‘Je broertje is verliefd op de hoofddoek van hiernaast,’ smaalt Henk. ‘Nu al.’

‘Ze is zelfs al een beetje mijn vriendin,’ zegt Niels ferm.

‘Doe niet zo idioot.’ Henk staat op, onwillig, dwars. Hij wil weglopen, zie ik, op de vlucht gaan voor wat hij niet wil horen en weten.

‘Het is zo. We vinden elkaar leuk.’

‘Je kent ’r pas net!’

‘Nou en?’

‘Een vriendin die het niet met je doet. Wat heb je daaraan?’

‘Henk, hou op,’ zeg ik. ‘Alsof het alleen maar daarom gaat.’

‘Heb je al gekust?’ vraagt Sam.

‘Ja.’

‘Echt waar? Niet waar!’

‘Wel waar!’

‘Op de wang?’

‘Nee hoor. Nee nee nee.’

‘Op d’r ellenboog dan zeker?’ schampert Henk.

‘Het gaat jullie geen reet aan.’

‘Het heeft wel wat, vind ik,’ zeg ik. Ik moet mijn zoon helpen.

‘Wat heeft wel wat?’ Henk kijkt me achterdochtig aan.

‘Dat je het iets bijzonders maakt dat je met iemand naar bed gaat. Dat je het niet zomaar met iedereen doet. Maar dat het iets bijzonders is. Dat doen zij. Vind ik wel mooi.’

Henk beent naar het midden van de kamer, om ruimte te hebben voor de grote gebaren van zijn rondzwaaiende armen. ‘Ben je helemaal besodemieterd! Dáárom is het niet!’ roept hij. ‘Het mag niet van het geloof. En dat is fout, want dit is Nederland! Hier doen we het allemaal met

elkaar vanaf dat we vijftien zijn. En als je d'r dan een stuk of twintig gehad hebt, dan ga je trouwen met iemand die toevallig zwanger van je is geworden en daar blijf je dan bij en soms doe je het ook nog even stiekem met iemand anders! Dat is onze cultuur!

'Jouw cultuur misschien,' zegt Niels boos. 'Niet de mijne.'

'Godskelere.' Henk beent driftig heen en weer. Je bent al verpest jij. Zullen we anders een paar geiten voor je nemen? Voor in de achtertuin. Dan kun je het dáármee doen tot je getrouwd bent! Zie je nou? De invasie rukt op.' Hij richt zich tot mij. 'En jij vindt dat allemaal goed. Wat eten we? Kameel a l'orange?'

Ik schiet in de lach. Tuurlijk. Ik moet er gewoon altijd om lachen. 'Rustig maar,' zeg ik. 'Ik heb slavinken en gebakken aardappelen. Zo Hollands als wat.'

Klaar nu. Dit is aflevering 1. Ja, de grote vraag is, mensen: wie moet zich aan wie aanpassen? Daar gaat het tegenwoordig om. Lees het maar in de volgende afleveringen van Henk en Ingrid, de comedy. Dag iedereen maar weer, tot de volgende keer.

En ik denk bij mezelf: wat een wereld is dit!
Ik denk bij mezelf: wat een wereld is dit!

Verder lezen?

Benieuwd naar het hele verhaal en wil je verder lezen?

KLIK DAN OP DE ONDERSTAANDE LINK

<https://uitgeverijvogelvrij.nl/boek/?id=henk-&-ingrid-1>

Over Uitgeverij Vogelvrij

Uitgeverij Vogelvrij publiceert boekjes, zowel in fysieke vorm als digitaal, met de lengte en de amusementswaarde van speelfilms, die beogen net zo toegankelijk te zijn als audiovisuele producties. De boekjes hebben vaak minder tekst dan een standaardroman en kunnen voorzien zijn van plaatjes, foto's, tekeningen of audio- of videofragmenten, die zelfs in het geval van een papieren boek met QR-codes op een smartphone of een tablet direct beluisterd en bekeken kunnen worden. Lezen en kijken of lezen en luisteren.

Uitgeverij Vogelvrij wil inspelen op een nieuwe wereld en kiest ervoor meer een contentfabriekje in het algemeen dan alleen een uitgever van boeken te zijn. Het gaat om het opbouwen van een fonds van verhalen en formats, uitgegeven als boekjes en daardoor auteursrechtelijk beschermd, die vaak in basis geschikt zijn voor een audiovisuele productie, ten behoeve van media die de behoefte hebben aan een constante stroom van content.

Informatie over de uitgeverij en/of deze titels is ook te vinden op de website www.uitgeverijvogelvrij.nl of kan per mail worden opgevraagd: info@uitgeverijvogelvrij.nl.

Let op: digitale edities zijn veel milieuvriendelijker en veel goedkoper dan papieren versies.

Op onze website kost elk e-boek maar 4 euro. En voor 25 euro heb je er zelfs 12. Het voordeel van e-boeken is dat je ze kunt lezen op een e-reader, maar ook op een smartphone, een laptop of een tablet. Nog afgezien van de enorme aanslag die papieren boeken doen op het milieu heeft digitaal lezen naast de gunstige prijs nog veel meer voordelen: je kunt lezen in het donker, je hoeft geen zware boeken mee te slepen, je kunt gemakkelijk passages of namen opzoeken en je kunt de letters groter of kleiner maken.

